

[J. M. Pedersen.]

haster jo også af hensyn til arbejdsmændenes kasse, som er ved at være i likviditetsvanskeligheder. Jeg ved godt, at vi tidligere har klaret den opgave på en anden måde, men det var også vort standpunkt i fjor, at det ville vi ikke blive ved med. Vi måtte se at blive færdige med kommissionsarbejdet, så vi kunne få en ændring gennemført.

En af de ting, som vi i særlig grad lægger vægt på bliver gennemført, er, at tilskuddet bliver bestemt efter kassernes udgifter og ikke som hidtil efter kontingentet. Det vil altså sige, at kasser med stor arbejdsløshed får større tilskud, og kasser med ringe arbejdsløshed får mindre og i enkelte tilfælde ikke noget. Statstilskuddets størrelse afhænger af ledigheden. I år med stor ledighed vil statens udgifter blive større end hidtil, og i år med ringe ledighed vil tilskuddene blive mindre. Det synes jeg er det rigtige princip. Om det ønske, der fra enkelte sider har været om en udligning over de forskellige kasser, har jeg ved tidligere lejligheder sagt, at det kunne vi ikke anbefale. Vi kan ikke se, at det er de arbejdsløse, i dette tilfælde arbejdsmændenes mange arbejdsløse, der er skyld i arbejdsløsheden, og det er ikke berettiget at tage fra de kasser, der ikke har nogen arbejdsløshed. Det er mange gange deres medlemmer, som er flyttet over i arbejdsmændenes kasse, fordi de ellers ville blive arbejdsløse. Vi kan ikke gå med til en sådan udligning.

I det hele taget er det vort synspunkt, at der her foreligger en opgave for det offentlige. Det er jo ikke de arbejdsløse, der er skyld i, at de er arbejdsløse. Det er det offentlige, det er såvel arbejdsgiverne som lovgivningsmagten, der er skyld i, at vi har arbejdsløshed, og når det er det offentlige, der skal betale tilskud til understøttelserne, animerer det vel også — det må vi håbe — til et ihærdigt arbejde fra lovgivningsmagtens side for at få udgifterne sat ned netop ved at gøre, hvad der kan gøres for at få afskaffet arbejdsløsheden. Det må da være den rigtige vej. Det er det, vi skal tage sigte på, det er det, det gælder om både af hensyn til udgifterne og af hensyn til de arbejdsløse, som lider så hårdt under arbejdsløsheden.

Hans Rasmussen: De bemærkninger, som mit partis ærede ordfører har fremsat her ved anden behandling, kan jeg helt og fuldt slutte mig til. Når jeg gerne vil fremføre et par betragtninger, skyldes det navnlig de bemærkninger, som de ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Poul Sørensen har fremsat, og som jeg synes stadig skyder over målet.

Det forekommer mig løjerligt, at de to centrale personer, der har været med i kommissionsarbejdet gennem så mange år, ikke selv har fundet anledning til at stille forslag, der kunne behandles i det høje ting, men det har de faktisk undladt. De ved, hvad det har drejet sig om, men de er gået uden om, og så er det vel givet, at arbejdet i kommissionen måtte bringes til ophør, og at det måtte være den højtærede ministers pligt at fremsætte lovforslag.

Fra mit partis side er vi overordentlig tilfredse med den velvilje, som er udtalt over for Dansk Arbejdsmands Forbunds arbejdsløshedskasse, men det forekommer mig ikke, den var til stede, da vi behandlede lovforslaget om de 3,5 pct., som vi nedsatte for at komme denne betrængte arbejdsløshedskasse til hjælp. På det tidspunkt, synes jeg, gik de ærede ordføreres partier imod forslaget og kunne ikke være med til at hjælpe arbejdsmændene. Nu da vi er ved at omkalfatre loven, viser det sig altså, at der ikke er noget i vejen for at stille de fornødne millioner til rådighed for Dansk Arbejdsmands Forbunds arbejdsløshedskasse, men dengang vi fra socialdemokratiets side stillede forslaget, ønskede man ikke at være med.

Jeg synes, det er lagt for hårdt op, når det ærede medlem hr. Lorentzen henviser til, at vi i udvalget ikke ville forhandle. Jo, vi var parate til at forhandle, men det forekommer mig, at man ville forhandle ud fra helt andre principper end dem, der lå til grund for selve lovforslaget. Man har ikke haft noget ønske om at gennemføre en lovgivning af denne art i øjeblikket. Jeg har opfattet det på den måde, at det, det drejede sig om for de ærede ordførere for de borgerlige partier, venstre og konservative, var at trække denne sag ud. Sådan har det stået for mig.

Det er vel rigtigt, at alle gerne vil værne